

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen kettős szám 40 fillér. Előfizetési ára egy évre 2 pengő. Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Öminenciája levele elnöknőkhöz. — Mátrai Gyula dr.: A kongresszus fénye. — Kupka Izabella: A kongresszusi szentévről. — Galler Géza: Ne ölj! — Miklósi László: Eucharisztia és engesztelés. — Brenner Tivadar: «Az én hangom az Istené...» — M.: Ima az angyalok királynéjához. — Incze Sára: Imádkozzunk! — Neszmélyi Gyula dr.: Szent István király. — Brenner Tivadar: Gondolatok. — Központi: Imaszándékunk. — Krónika. — Tóth Nándor: A báta Szentvér legendája.

Könyvaktualitások.

Dr. Tóth Tihamér: *Üdvözlégy Oltáriszentség.* A veszprémi koadjutor püspöknek a Pázmány-egyetem templomában, a második egyetemi szemeszterben (1938!) elmondott pompás, tartalmas szentbeszédei. Tóth Tihamér nevezetesen, a katolikus lelki reneszánsz hatalmas tényezője ő. Rádiós beszédeit mindenkiénél jobban szerették, szerencsés gondolat tehát a kiadásuk. Sokan szívesen olvassák újra s akik nem hallották, legalább így meríthetnek gazdag és értékes tartalmából. Összesen 16 beszéd és függelékül az illusztris szónoknak az eucharisztikus világkongresszuson elmondott beszéde. Szt. István kiadás.

Gerely Jolán: *Ha tudnád...* A leányifjúság «Tóth Tihamérja» ebben a művében «az Oltáriszentség fönséges titkának magaslataira és mélységeibe óhajtja vezetni olvasóit és rámutatni az Eucharisziából áradó életértékek bőségére anélkül, hogy bárhol is megszokottá válnék, unalmassá lenne és száraz fejtegetésekbe tévedne». A leányélet észrevétlen eucharisztikus kalauza, a barátnő közvetlen hangján. Az eucharisztikus Jézus jutalmazza meg a szerzót érte azzal, hogy még sokszor használja föl közvetítő szerepben hűséges eucharisztias lelkét. Szent István-Társulat kiadása.

Jajczay János: *A művészet hódolata az Eucharisztia előtt.* Rajz, festészet és szobrászat egyaránt résztvevett az Eucharisztia ábrázolásában a kereszténység első századától napjainkig. Mindig jobban és tökéletesebben iparkodott szemléltetni a titkok Titkát és végtelen tartalmát. Ezt mutatja be Jajczay kis értekezése és 115 mesterien összegyűjtött képe. Ezek a képek beszélnek, csak meg kell hallgatnunk őket, amint elmélkedve nézzük. Az Örökimádás m. t. olvasóinak ilyen szemlélődésre (contemplatio) ajánljuk! Szent István-Társulat kiadása.

Jajczay János: *A megszentelt Pest-Buda.* 68 lapnyi értekezés és 86 gyönyörű képen ismerteti meg bennünket a főváros «szent» emlékeivel. Bizony sokszor úgy vagyunk, hogy nem is tudjuk, mit ér a kincs, amelynek birtokában vagyunk! Jó érzéssel tesszük le ezt a könyvet, amikor elolvastuk, mert látjuk a kereszténység gyökereit, életfolyamatát és bátorságot merítünk a történelmi tényekből: *jó úton járunk és teljes jogosultságunk van hozzá.* Szent István-Társulat kiadása.

Őeminenciája levele elnökönkhöz.

Méltóságos Grófnő!

A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus mindenben igazolva a hozzáfűzött reményeket, a legszebb sikerrel véget ért.

A kongresszus felejthetetlenül szép napjai a külföldiek és belföldiek előtt egyformán igazolták a magyar katolikus társadalom mélyseges hitéletét és az egész magyar nemzet keresztény lelkületét.

Amikor a világtkongresszus befejezése után hálával gondolunk mindazokra, akik a nagyszabású ünnepségek fényét és sikerét jóindulatú pártfogásukkal és fáradhatatlan buzgó közreműködésükkel előresegíteni szívesek voltak, örömmel használom fel az alkalmat, hogy a Központi Oltáregyesület önfeláldozó, lelkiismeretes munkájáért, mellyel a világtkongresszus sikere érdekében közreműködött, Méltóságodnak és az Oltáregyesület valamennyi tagjának mélyseges hálámat és köszönetemet fejezzem ki és Méltóságodat arra kérem, hogy köszönetem kifejezését a vezetése alatt álló egyesület valamennyi tagjával a szokásos módon közölni méltóztassék.

Fogadja Méltóságos Grófnő kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.

Budapest 1938 június 4.

Serédi Jusztinián

híbornok, érsek, Magyarország hercegprímása.

A KONGRESSZUS FÉNYE.

Még mindig rajta ül a lelkünkön! Emlékezetünkben a fénye! Nem tudunk szabadulni tőle! Szinte azt kérdezzük, álom volt ez, vagy valóság? Igaz, hogy kifogástalan, ragyogóan fényes volt ez a mi világkongresszusunk? Hála Istennek — akinek végtelen kegyelme olyan csodálatosan működött —, igennel felelhetünk reá, mert ezen a kongresszuson *a külső fény igaz lelki fényességgel párosult: a mi kongresszusunk azért volt olyan elragadóan fényes, mert ki tudtuk fejezni a lelkünk mélyén élő hitet és lelkesedést.*

A magyar embernek az is csodálatos égi adottsága, hogy nemcsak lelkesedni tud, de minden más népnél inkább meg van áldva a tehetséggel, hogy nobilesan fejezze ki, formásan és tanulságosan jelentesse meg külsőségekben, amit bensőleg érez. A mi szentségi énekeink nemcsak dogmatikusak, hanem sokatmondóak, kimondhatatlanul kifejezők és gyengédséggel, mélységes hittel teljesek. A legméltóságosabb Oltáriszentséggel a magyar egyház liturgiája bánik a leggyengédebben, a legmélyen hívőbben és a legtalálékonyabb hívő érzelmeinek tolmácsolásában. A magyar eucharisztikus liturgiának nincs párja a világon!

Dunai körmenetünk az Ezeregyéjszaka meséjébe illő, tündériesen szép és hozzá a legkirályibb méltóságú ilyen kifejezés volt. A «vízenjáró» Jézust annyi fény és szeretetlángot jelképező fáklya köszöntötte, hogy igazán méltó volt Hozzá. A férfiak éjjeli szentségimádásán pedig bent a szívekben gyúltak égi fények és a reflektor sokezer gyertyafényes sugárcévéjeként fel-fellobbantak a szentségi Jézus trónja felé: «Te vagy, Krisztus, az élő Istennek Fia!» «Hiszünk Benned!» «Számíthatsz reánk!» «Ügyeid, ha védelemre szorulnak, ott leszünk!» Mind csodálatos, eddig soha seholy ilyen erővel fel nem villant fények voltak, amelyek «foszforeszkálva» ragyognak tovább is a magyar lelkiélet egén.

Az Úr kegyelme ez a fény! Ő adta ezt nekünk! Haec dies quam fecit Dominus! (Ez a nap, amelyet az Úr alkotott!) És nem ok nélkül! Nem céltalanul! *Akarja, hogy ebben a fényben járjunk ezentúl.*

Mibennünk, magyarokban, nem a kis állandó tények folytonosságai, hanem inkább a nagy események óriási hatású döbbenetei szoktak fontos élettényezőkké lenni. Reméljük, hogy a «kongresszusi fény» is ilyen lesz! Reméljük, hogy «nagy világosság» marad továbbra is! Reméljük, hogy sok lélek vette észre, sok szív dobbant meg tőle és sokan térnek majd még meg ezentúl is a hatása alatt. A magunk körzetében — hála Istennek! — látjuk e hatást. Örülünk neki! Áldjuk

érette a Gondviselést! «Szívből kívánjuk, hogy sokáig ragyogjon a magyar égen a «Kongresszusi fény». Vezessen a szentségi Úr Jézus-hoz — Akire reávilágít — minél több embert! Buzdítson és lelkesítsen minden eucharisztikus lelket! Az oltáregyesület tagjait pedig lelkesítse hivatásuk teljesítésében! A kicsiny Szentostya dimenziókban ki nem fejezhető nagyságát és mérhetetlen erejét, a «szeretet kötelékének» bámulatos tartóerejét megmutatta a világkongresszus! E jelben győzünk mi is! Biztosan dolgozhatunk tovább! Az Eucharisztia ügye a szentek között is a legszentebb, legyünk hozzá méltóak és járjunk teljes biztonságban «követségben Krisztusért».

Mátrai Gyula dr.

A KONGRESSZUSI SZENTÉVRŐL.

Felragyogott már a Szentévnék,
Szent István-év magyar egének
Arany- s bíborszín hajnala.
Az oltáron új fény sugárzik...
Tündöklő dicsfényben fehérlik
Im a szent Eucharisztia...
Jöjjetek, imádjuk!

Jöjjetek, ó nemzetek, népek,
Fiai nyugat, észak s délnek
Új hálahimnusz zengeni;
A rejtett, titkos, mély Szentségnek:
Közöttünk élő Istenségnek
Örök irgalmát áldani!
Jöjjetek, imádjuk!

Értünk született Betlehemben,
Kínok közt vérzett a kereszten
Isten Fia, örök Ige...
Mártír-halála drága árán
Meváltott minket a szent Bárány!
Értünk sebzett Jézus Szíve!
Jöjjetek, imádjuk!

Ó, Jézus izzó lángszerelme!
Kenyér s borra lőn Teste, Vére
Krisztus hatalmas szavára!...
Istensége táplálja lelkünk...
Vére naponként törli vétünk...
Szeretet örök Csodája!
Jöjjetek, imádjuk!

Magyar Hazám! Te léssz az oltár!
 Mécszet gyujtasz most bús Európán,
 Fénylőt, mint Betlehem csillaga!
 Mutasd magasra a Szentséget!
 Erejétől majd újjáéled
 Vergődő korunk világa!
 Jöjjetek, imádjuk!

Jöjj, magyar nép! — Jöjj s imádkozzál:
 Kitárt Szívére vár az oltár
 Isteni Foglya: Jézusunk!
 Szent István ősi szent hitével,
 Lángbuzgalma s szeretetével
 Az Ostyá elé borulunk:
 Jöjjetek, imádjuk!

Szent Év: magasztos, drága Ünnepe!
 Gyujts fel s egyesíts minden lelket
 A szent szeretet tüzeiben!
 A kereszt s oltár Istenének
 Zengjen örök diadalének
 Minden szívből... földön... égben!
 Jézusnak örök győzelem!

Kupka Izabella.

NE ÖLJ!

Ne ölj! Parancsolta Isten az embernek,
 gyilkos ökölnék, halált adó fegyvernek...
 ha vérbosszú hevít, vessél előbb számot,
 mert tettedért egyszer fizetned kell vámot.

Igy a parancs. Ez az érem egyik fele;
 a testé és a másik a lélek helye,
 mert gyilkol, ki megöl egy dobogó szívet
 és ki bűnös hálót a lélekre kivét.

Ha beszennyezted egy ifjú tiszta lelkét,
 épúgy ölsz, mintha keresztüldöfnéd testét —
 tehát jól fogd fel e parancsot agyaddal,
 nehogy gyilkos legyél egyetlen szavaddal.

Galler Géza.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) töltsön a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Eucharisztia és engesztelés.

A napokban azon gondolkoztam, miért is Örökimádás a mi templomunknak a neve. Rögtön meg volt rá a felelet is: mert így nevezték el azok, akiknek joga volt hozzá! És mi örülünk neki, és nekünk már fogalom ez a név: Örökimádás!... De felvetődött bennem egy másik gondolat is:

így gondoltam: ha valaki belép ebbe a templomba, első gon-

Kiállításunk megnyitásáról.

dolata az, hogy térdet hajtson, legalább is lélekben, — és aki már itt van a templomban, az a maga módja szerint imádkozik is, — persze a legtöbb: kér, — hogyne, hisz oly sok kérnivalója van mindenkinek: kegyelem, állás és ki tudja, mi minden! Talán elég sokan vannak azok is, akik a nyert jókért hálát adnak, köszönetet mondanak — de vajjon hány van, — beleszámítva magunkat is, — akik a kitett Oltáriszentségben az isteni Fölséget imádják?! — ó, de igen kevés! És úgy gondolom, még kevesebben vannak azok, akik az Úr Jézust a megbántásokért engesztelik is! Pedig ez volna első kötelességünk Vele szemben! Gondoljuk csak el, meg mernénk-e jelenni bárki előtt, akit megsértettünk, de még nem kértünk tőle bocsánatot?! Úgy-e, nem! És Vele szemben mégis megtesszük?!

Nézzük csak, milyen érzelmekkel van jelen az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben! . . . Az Ő pusztja jelenléte is imádás, akárcsak a miénk: mert ha letérdelünk ide az oltár elé, szemünket mélyen lesütjük, vagy a Legszentebbre emeljük, és nem szólunk semmit, mégis imádkozunk, imádjuk a Fölséget. Így Ő is!

De tudjuk azt, hogy az Ő szentségi élete ugyanaz, mint volt földi élete; tehát: áldozat és engesztelés! — örökös áldozat, örökös engesztelés! Azért a mi életünk sem lehet más, ha azt akarjuk, hogy krisztusi élet legyen, mint engesztelés!

Ezért gondoltam, hogy templomunknak lehetett volna «Engesztelés» is a neve, — de ez nem lényeges, — mi tudjuk az «Örökimádás»-ban is a nagy engesztelővel, Jézussal engesztelni a megbántott isteni Fölséget!

Amint említettem, Jézus élete, az Ő szelleme az áldozat, az engesztelés volt. Már a világbalépése is ennek jegyében történt: Ecce adsum! — mondta, itt vagyok, hogy Atyám akaratát teljesítsem, eljöttem, hogy megmutassam, hogyan kell élni, hogyan kell engesztelni, hogyan lehet egy engesztelő jó élet után jól meghalni!

Jézus a leölésre szánt áldozati Bárány. Ő ezt tudta, érezte. Előtte ez nem volt titok, Ő ezt teljes öntudattal vállalta: Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi! — ime az Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit! — mondta Keresztelő Szent János akkor, amikor a hároméves nyilvános működés előtt megkeresztelte Őt.

Az ószövetségi zsidók bűnbakra rakták vétkeiket, bűntartozásait, és amikor a szerencsétlen állatot kiűzték a pusztába, szabadnak, tisztának érezték magukat! Az újszövetségben

az Úr Jézus vállalta nemcsak a zsidók, de minden ember bűnadósságát, vállalta azt a szerepet, hogy kiengeszteli a mennyei Atyát a megbántásokért, melyekkel illették és illettük mi is! Ő nem bűnbak, Ő áldozati Bárány! A bűnbak csak jelkép volt, az valójában nem vitte el senkinek a bűnét, — de Jézus Istennek Báránya, leveszi vállunkról a bűntudatot, és az Ő lelke szenved tőle: vért izzad, haláltusát vív a Getszemáni-kertben: szenved, — és ez a szenvedése imádás, mert meghajlik a mennyei Atya akaratá előtt, ez a szenvedése önmegtagadás, mert az emberi természet idegenkedett, fázott a szenvedéstől, azért mondta: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár! — és mégis vállalta: mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a Tied! De több volt még ennél is: égő áldozat, mely egészen megsemmisül: megsemmisült a Kereszt oltárán, kiüresítette önmagát, odaadta utolsó csepp Véré is, — többet már nem tehetett, többet nem adhatott!

Ecce adsum! — mondta ismét, itt vagyok, ég és föld között, a Kereszten, még élek, de utolsó sóhajom is azért küldöm a mennyei Atyához, hogy a Földet el ne törölje, azért, hogy a ti bűneitekért megengesztelődjék! Érettetek éltem, értetek akarok meghalni is!

Értetek, a ti lelketekért akarok továbbra is a Földön maradni! A Keresztről leszálltam, hogy az oltárokra léphessek: jelen akarok lenni az oltárokon is, ott akarok lenni a Föld minden oltarán: ég és Föld között, ismét csak azért, hogy engeszteljek: engeszteljem az Atyát a ti bűneitekért!

Jézus élete az Eucharisziában is áldozatos élet, engesztelő élet!

A tabernákulum is Getszemáni-kert az Ő lelkének: itt is látja a világ bűneit, itt is érzi megváltó lelkével a bűn terhét, látja, érzi, . . . és sír. Véres könnyeket hullat, mert Szíve mélyéig hat a világnak, ennek a nagy kórháznak szörnyű nagy lelki nyomora! Látja fővárosunk bűneit is, látja a mi bűneinket is, ami útálatot kelt lelkében, egy pillanatra talán Ő is sajnálja, hogy szenvedett, hogy hiába ontotta Véré, de aztán szájalom kel Szívében, mert látja a kárhozatot, melybe rohanunk, és azt mondja, azt súgja csendesen: Miserere! Irgalom!

A szentmisében az Úr Jézus vérontás nélkül áldozza fel magát, a szentségi Úr Jézus Szíve mégis vérzik; megsebzik a legszentebb Szívet a mi bűneink, a mi lanyhaságunk, a mi szeretetlenségünk.

Ő engesztelő áldozat az Eucharisziában a szentmisén kívül is: . . . szent Vérével harmatoz, úgy szelidít magához: az Ő Vérének látása nem kelt bennünk borzalmat, hisz naponta reánk hull a szent Vér áldása, amint hullott az ószövetségben az áldozati állat vére az áldozaton jelenlevőkre, ami szintén jelképes cselekedet volt: az áldozati vér engesztelő hatása, ami valóban megvan az Úr Jézus szent Vérében! Amint Ábel vére bosszúért kiáltott fel az égre, úgy kiált fel állandóan a legtisztább Vér, a legszüzibb Vér, Jézus szentséges szent Vére, az égre irgalomért, bocsánatért!

Akik ezt megérik, akik ezt lélekben meghallják, akik belépnek ebbe a környezetbe, azokat megszállja az eucharisztikus Jézus szelleme, azokat betölti az engesztelő Krisztus lelke: ők is engesztelni akarnak!

Engeszteltek a szentek is, akik megértették az isteni, végtelen nagy szeretetet, mely Eucharisziát adott nekünk, megértették ennek a nagy szeretetnek és a bűnnek a viszonyát:

— amit a szeretet épít, a bűn azt lerombolja; a szeretet a mennyország levegője, a mennyországos tiszta lelkek bája, vonzóereje; a bűn a pokol sötétsége, a sátáni lelkek gonoszsága; a bűn bezárja a mennyország ajtaját, és kinyitja a pokol kárhozatának kapuját, — a szeretet

épít oltárt, hogy azon áldozatot mutasson be, a szívben emeli ezt az oltárt, hogy a szív vágyait áldozza fel rajta: engesztelésül!

Az igazi szeretet nem elégszik meg azzal, hogy bánja a bűnt, mellyel Istent megbántotta: jóvátenni akar, kárpótolni akar, oda akarja adni szívét, mint Mária Magdolna is, aki eltörte az alabástrom edényt, hogy olaját mind az Úr lábaira önthesse: nem kell neki a világ, nem kell neki a bűn sem többé, így akar engesztelni: egész szívvel! Mert aki nem hagyja el a bűnt, nem akar szakítani a bűnalkalommal, az nem engesztel, az nem engesztelhet: ez ellentmondás!

Falkonieri Julianna nem tudott aludni, ha káromkodást hallott, szenvedett, mert szeretett, és minél jobban szeretnek a szentek, annál jobban szenvedtek is!

Meleg lelkek ők, akikben meleg szív-oltár áll, melyen szívesen időzik Jézus, Ő hevíti, Ő izzítja őket: bordájuk eltörik, mert szívük tágu a szeretettől, szívük hangosabban dobog, amikor az Úr szenvedésére gondolnak, százak, ezrek térnek meg, mert hallják egyszerű szavát, tömegek lelkesülnek, mert érzik a szeretet melegét, mely szívükből, lelkükből kiárad!

Lelkesüljünk mi is és engeszteljünk! Oly sok hideg lélek veszi körül a tabernákulumot, oly sok bűn üti bele gyilkos fullánkját a minket úgy szerető Szívbe: nem értik az Engesztelőt, nem ismerik az Ő szándékát, nem érzik szeretetének melegét, — értsük meg legalább mi, akik tudjuk szándékát, akik oly sokszor éreztük irántunk való szeretetét, s ajánljuk fel magunkat engesztelésül: kínálkozunk fel többre, mint ami kötelességünk.

Jézusért akarunk dolgozni; mindent Érted, Jézusom! Mert ha igazán szeretjük az Úr Jézust, az engesztelés áldozattá nő bennünk: nem riadunk vissza a nehézségektől, nem fázunk a szenvedéstől, ha természetünk irtózik is tőle: a szenvedés minket is boldoggá fog tenni, mint a szenteket boldoggá tette, mi is azt fogjuk mondani, amit ők: «Croce e delizia!» — ó mily gyönyörűséges, ó mily édes a kereszt! Keresztes Szent Pál azt mondogatta mindig: Nagyon szeret-het bennünket a jó Isten, mert megengedi, hogy azon az úton járjunk, melyen szerelmes szent Fia járt: a keresztúton!

Mi is sokszor járjuk keresztútját, de vajjon, lélekben is?! Az Úr Jézus kereszttel engesztelte ki a menyeyi Atyát, — ha mi az Ő nyomdokaiban akarunk járni, ha mi az Ő lelkületével akarunk engesztelni, mi is mondjuk Keresztes Szent Jánossal: Aut pati, aut mori! — szenvedni vagy meghalni! szenvedni Jézusért, és aztán meg is halni Jézusért — engesztelésül!

Miklósi László.

«Az én hangom az Istené!...»

Mrs. Lillyan Ulrey amerikai asszonynak — aki az egyik amerikai hittérítő-misszióknak szolgálatában énekel, s akinek hangjáról a zenebírálók igen kedvező véleményt mondtak — az egyik nagy amerikai rádióállomás heti 5000 (ötezer) dollárt ajánlott fel, hogy hangjával

A kiállításunkról.

a nagyközönséget szórakoztassa. A hölgy a kitűnő ajánlatot megköszönte e szavakkal:

— *Az én hangom az Istené! Ő adta és az Ővé marad!*

A fiatal asszonyka azóta is csak a misszióknak énekel és csak annyi keresete van, hogy abból férjével együtt szerényen megél.

Akárki is az illető nő, mindenesetre igen tanulságos a kijelen-

tése. Kiváló hangját, mint isteni értéket, annyira becsüli, hogy még óriási anyagi előnyökért sem bocsájtja azt világi célokra, hanem, mint isteni adományt, csakis az Isten dicsőségére használja fel. Tanulhatnának tőle mindazok, akik isteni képességeiket rosszra fordítják, erkölcstelenségekre kamatoztatják, a jobbérzésűek botránkoztatására érvényesítik. Szédítő az a bűnhalmaz, amit az isteni adományokkal megáldottak életükön át összehordanak, főképpen az ártatlan fiatal-ság megmértelyezésére.

Mily sokan vannak, akik szellemi értékeikkel, testi épségükkel visszaélnék, végromlásba visznek népeket és nemzeteket. Ilyenek első-sorban a lelketlenül szennyes sajtótermelők; másodsorban azok, akik egyes érzékszerveikkel, de különösen a gonosz nyelvükkel soha jóvá nem tehető, mérhetlen károkat okoznak másoknak.

Mily szép, mily nemes törekvés lenne a katolikus jövő érdeké-ben, ha mindtöbbben úgy cselekednének, mint Mrs. Lillyan Ulrey, az istenfélő amerikai asszony.

Brenner Tivadar.

IMA AZ ANGYALOK KIRÁLYNÉJÁHOZ.

Mennyek országának fölséges Királynéja, az angyalok Úrnője, akit Isten azzal hatalmazott és bízott meg, hogy a Sátán fejét szét-tiporjad, alázatosan arra kérünk, hogy küldj égi seregeket, melyek a Te vezényleted alatt elűzzék az ördögöket; szüntelen mindenütt har-coljanak ellenük, korlátolják merészségüket s végül is mind a kár-hozottak örvényébe taszítsák.

Ki olyan, mint Isten?

O, szent Angyalok és Arkangyalok szorgosan őrködjetek fölöt-tünk! . . . És te, jóságos és gyöngéd égi Anyánk, szánj meg minket és légy mindörökké szeretetünk és reményünk.

O, szent Szűz, küldj védelmünkre szent Angyalokat, hogy elűzet-tessenek elleneink! Amen.

* * *

Egy jámbor Lelket arra figyelmeztetett a Szent Szűz, hogy itt az idő, hogy Hozzá, mint az *„Angyalok Királynéjához”* forduljunk azért, hogy a pokol valamennyi hatalmasainak végleges legyőzésére a mennyek seregét elküldhesse. Az imafohász első kinyomtatása alatt a nyomdagépek megmagyarázhatatlan módon két ízben összetörték. X. Pius pápa 1908 július 8-án 300 napi búcsút engedélyezett mindazoknak, akik ezt az imát naponta elmondják. *M.*

„Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

IMÁDKOZZUNK!

«Az imádság lelkünk anyanyelve» (Prohászka). Beszélünk jó magyarságról, tájszavakról, jó hangzásról, idegen szavak elkerüléséről s büszkén valljuk, hogy mi tisztán, minden nyugatiasságtól menten őrizzük apáink örökét: a magyar nyelvet. Vajjon Krisztus örökét, a nemzetközi «léleknyelvet», a tért s időt áthidaló, szárnyaló imát, fohászt, amelyben az analfabéta egy nívón lehet vagy fölötte az őrült iramú technikák tudósának, milyen mértékben mondhatjuk magunkénak? . . . Nem pereg-e ajkunkról a világ bölcsesége, csak éppen a Miatyánkban akadozunk, amit akár egy első elemista gyermek folyékonyan elmond, minket megszégyenítve?!

«Amit kértek az én nevemben, Atyám megadja nektek . . .» Tehát fel vagyunk szabadítva, kérhetünk mindent, mi Vele nem ellenkezik.

Előttünk a világ javai: egészség, szépség, hatalom, siker, gazdagság, a természet váltakozó képe mind mienk lehet! Hiszen nem azért pihen Alkotója kezén a rónák hullámmzó, ringó, aranysárga gyönyörűsége; a tengerek bámulatos erejű, kincses, rejtelmes mélysége; az eget ostromló szűzhavasok gyopárcája; az ezerillatú lankás hegyoldalak bája, az őserdők szövevényes élete; hogy éppen az emberfia, kire Isten mondá: «Teremtettem embert az én hasonlatosságomra . . .» — ne gyönyörködhessék mindenben, ne fordíthatná hasznára, boldogulására az Ő nevében, Őbenne bízva!

Nem ellenkezik az Alkotó akaratával, mert Ő a tehetségek palántálója az emberiség véges életszerkezetében, hogy földön, föld alatt és felett uralkodjék a gépeken, hogy a művészet ezer színét és formáját alkalmazza, tökéletesítse; hogy millióknak kenyeret adó szédületes munkájú gyárak, bányák irányítója legyen.

Mily fenségesen egyszerű a maga érintetlen, utánozhatatlan tisztaságában, bájosságában a fiatal leány. Isten szeme örömmel pihen rajta . . . ember ne csodálhatná, társává ne óhajthatná, hogy méltó utódokkal ajándékozza meg nemzedékét?!

Ő igen, az élet minden javában ott van az isteni teremtő mag, melyet életre kelthetünk, fejleszthetünk, magunkévá tehetünk, csak egy a kikötés:

— «KérjeteK és adatik nektek!» — kitartoán, összeszedett elmével, de duzzogó makacsság nélkül . . .

Bizalom legyen imánk, fohászuk lendítőkereke. Mi kérünk, Ő megadja, ha örök bölcseségével nem ellenkezik.

A beteg, szenvedő gyermek hányszor könnyörög keserű orvos-

ság helyett édes cukorka után, de anyja, bármennyire is szereti őt, kérését nem teljesítheti, ha javát, gyógyulását akarja.

Emberek vagyunk, neki indulunk a nagy «Életnek», vágyaktól hajtva lidércek, délibábok, fatamorgánák után; nem vesszük észre, mint fakulnak színeik, mint porosodik, sárosodik ünneplő köntösünk. Megálljunk, pihenjünk s ha szónokok, írók is lennénk, tanuljuk meg újra lelkünk anyanyelvét, az imádságot. Ő vár bennünket az oltárszekrényben, ne késsünk imádatással Eléje borulni!

Incze Sára
tanítónő.

Szent István király.

Az első — keresztet hordó — torony vagy a pogány magyar síkság felett!

Az első és még most is égő *világítótorony* vagy a történelem viharában!

Te vagy hazánk első *apostola!*

Te vagy a minden magyarok *atyja!*

Te vagy az igaz hit hős *konkvisztádora!*

Te vagy az Egyházban a *legpéldaadóbb hívő.*

Te vagy az «anyának» legengedelmesebb *gyermeké!*

Te vagy a szegények legbőkezűbb *segítője!*

Te vagy a *tekintély* legméltóságosabb megszemélyesítője!

Te vagy a *hormányzás* virtuóza!

Te vagy a bátrak *legbátrabbja!*

Te vagy a jámborak *legjámborabbja!*

Te vagy a «kegyelmes» lelkek *legkegyelmesebbje!*

Te vagy a *szent királyok* előhírnöke, elseje és mintaképe!

Te vagy népednek *reménysége!*

«Nen porladó» kezed, az áldott Szentjobb, lényed szimbóluma, drága ereklyénk és biztatásunk!

Csonkaságunk elszigeteltségében Hozzád fohászunkodunk: «Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga, ki voltál valaha országunk istápjá!»

Most is emeld magasra a keresztet! Most is világítson és kormányozzon szellemed! Most is apostolkodjál és légy néped atyja! Gondoskodj — onnan az égből — a magyar katolikus Egyháznál újra a te stílusodban! Őrizd szellemét, vagyonát és minden lelki és tárgyi értékeit! Irányítsd vezetőinek munkálkodását, mint földi élettedben tetted! Vezesd az egység útjára azokat, akik a te országod

polgárai! Szent jobbkezed országjárását használd föl arra, hogy fölébredjen újra a te szellemed szeretett magyar népedben! Mutasd meg népednek a veszélyeket is, amelyek fenyegetik! Józanítsd ki hazánk jóakaró bár, de mámoros polgárait! Indítsd el a nép jólétét meghozó szociális reformokat, amelyeket Szentegyházunk is sürget! Légy segítője azoknak, akik az országkormányzás élén állva, igazán jót akarnak! Jubileumi évod hozzon békét, megelégedést, boldogságot a magyarnak!

Neszmélyi Gyula dr.

Kongresszusi póttárok az Örökimádásban.

GONDOLATOK.

Az egész világ az Atya akaratából alkotott és fenntartott nagy királyság, melynek dicső jelképe a Kereszt, éltetője az Oltáriszentség.

A pénz, a fegyveres erő, a sajtó és a terror csupán hatalmi eszközök, amelyekkel a hatalmasok rendelkeznek — jó vagy rossz irányban; ámde a legnagyobb hatalmi eszköz mégis a Szeretet, amelynek birtokosai csodákat művelhetnek — minden helyzetekben.

Mennyivel más lenne az egész emberiség, ha mindenki hinne a Lélek halhatatlanságában.

A legfölségesebb Oltáriszentséget nemcsak egyes alkalmakkor, hanem örökkön-örökké illeti a legnagyobb imádás — az örökimádás.

Brenner Tivadar.

IMASZÁNDÉKUNK

A világbéke.

Európa már több éve rettenetes feszültségben él. Már — különösen a közel-múltban — többször úgy volt, hogy kitor a háború. De most is óriási háborús készülődés folyik mindenütt. S hogy mit jelent a háború, azt tudjuk tapasztalatóból. Rengeteg anyagi és véráldozatot! Rengeteg szenvedést, könnyet és bánatot! De ez még hagyján! Ha eredménye volna! Ha biztos, hogy a haza javára lesz! De mit látunk? Még a „győztes” országokban is mérhetetlen probléma, gazdasági lehetetlenül és lelki diszharmonia jártak a háború nyomán. Az áldozatokkal soha sincs arányban az eredmény. A világháborúból főleg azoknak volt hasznuk, akik legkevésbé szolgáltak reá! S hogy vannak belátások, hogy kérdéseket lehet egészen eredményesen megoldani háború nélkül is, arra is van a történelemben elég eset.

Nekünk ezeket a lelki motívumokkal is erősen támogatott belátásokat kell óhajtanunk. Lelki fegyverekkel, az imádság, erény, akarat útján kell küzdenünk a világbékéért. A diplomaták ajkán sűrűn szerepel a béke megóvásának hangoztatása, de igen kevés sikerrel. Hisz a világ nagy része vagy háborút visel, vagy arra készül. A szovjet legfőbb törekvése egy új, mindent tönkretevő világháború kirobantása.

Nekünk nem szabad abbahagynunk a *békéért való imát*. Anyaszentegyházunk sohasem szűnt meg a békéért imádkozni. Benne van minden szentmisében a könyörgés: „napjainkat békességben rendezd”. A lelkiéletet élőknek azt tanácsolja szentegyházunk, hogy mindenekelőtt a lelkük békéjét teremtsék meg és aztán vigyázva óvják, mert békességes lelkiélet és külsőleg is békés atmoszféra kell a lelkek életének fejlődéséhez.

Az Egyház mindig azon volt, hogy kibékítse a háborús feleket. Külön szentmisét engedélyezett a békéért s maga a pápa fáradozott legtöbbit — annak idején —, hogy a világháború borzalmai végetérjenek.

Imáoráinkon mi is az imádság és lelkierő-senkit meg nem sebzó fegyvereivel küzdünk a békéért. Ó, ha sokan igazán imádkoznának érte! Ne legyünk kishitűek! Hiszen mi, hála Istennek, sokan vagyunk az Oltáregyesületben! És egyetlen egynek a mélylelkű buzgó imája is erősebb lehet mint egy egész hadsereg! A lelkiéletet nem lehet földi mértékkel mérni. Bizalommal imádkozzunk! Mi vagyunk az Úr „házanépe!” Mi gondoskodunk Róla az Oltáregyesületben a legközvetlenebbül, amikor a szegény templomokat segítjük.

A kongresszus alkalmával szinte nem volt Budapesten egyetlen szentmise, amelyen nem szerepelt volna valami, amit az Oltáregyesület adott a szentmiséhez. És minden ilyen esetben az összes tagok érdeme jelent meg az Úr előtt. Amikor imádkozunk, imádságunk mögött ott áll pártfogóként az Oltáregyesület minden érdeme: minden, amit a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszáért az egész élete alatt (1859 óta!) tett. Mégpedig minden egyes oltáregyleti tag imájában az egész Oltáregyesület érdeme, mert minden tag az egész Oltáregyesület nevében imádkozik. Milyen fölséges ez! Milyen biztató! Milyen lelkesítő!

Szívünk mélyéből fakadjon minden imádási óránk a fohász: Uram, a Te békédet add nekünk, amelyet a világ nem tud megadni és áraszd ki békeségedet az egész világra, hogy boldog legyen és békében szolgáljon Neked!

VATELJES • BÜCSÜK

Július 1., 7., 17., 22., 29., 31. ; augusztus 4., 5., 15., mindkét hónapban egy tetszésszerinti napon a havi összejegyzetel és egyéni imádási óra napján.

*A Budapesti Országos Központi
Oltáregyesület.*

K R Ó N I K A

Az Oltáregyesület hol volt a kongresszuson? Feltehetően ezt a kérdést, mert nem szerepelt egy szóval sem a programmon. Mégis azt mondhatjuk, hogy — hála Istennek! — a helyén! Az Oltáregyesületről csak annyit adtunk be a kongresszusi irodának, hogy szentóránk és állandó szentségimádásunk lesz a templomunkban. De ez sem került bele a programmba a kongresszusi bizottság hibáján kívül. És jó volt ez így! Ez az igaz! Sehol egy szó se róla és mindenütt ott volt, ahol dolgozni kellett. Nem volt egyetlen hely, ahol ott ne lett volna valamijével. Minden kongresszusi oltáron volt valamije, legalább kölcsönbe! A nagy ünnepek oltárait, szentségtartóját az Oltáregyesület gondjaira bízta. Az Oltáregyesület ügyv. igazgatója volt a Hősök-tere és parlamenti oltár sekrestyése. Az övé volt sok apró, észrevétlen, gazdátlan gond, amelyeket szívesen viselt és fáradságot nem kímélve töltött be.

Központi zászlónk alatt ott volt a képviseletünk a főünnepeken. Már az ünnepek előtt óriási munkát végzett az Oltáregyesület. Kiállításunk anyaga tanuskodik erről. (Le fogjuk közzélni, hogy melyik templomnak mit adott az idén az Oltáregyesület, hogy ebből is lássák, mit tud produkálni a «szeretet kötelékében» együtt élő tábor: az Oltáregyesület. Kimutatást lásd lejjebb!)

A kongresszus előtt a Központi Oltáregyesület házában konsekrálták a 264 oltárkövet, kétszer volt nálunk kehelykonsekráció, egyszer 150, máskor 224 drb-ot konsekrált a táborigazgató, illetve a pápai nuncius úr! Innen ment szét minden felszerelés a kongresszuson felállított pótoltárokhoz. S mikor már a preliminált készlet el-

fogyott, akkor is sok pluszal tudott még segíteni az Oltáregyesület. A zárda oltáregyesülethez beosztott tagjai «hősök voltak a gáton!» Szakadatlan hajszában töltötték májust és júniust. **A kongresszus után** ugyanis mindenféle likvidálás várt az Oltáregyesületre. Nem dicsekvésként — de hogy örüljenek az Oltáregyesület tagjai — elmondunk egyet-mást. *A megmaradt konsekrált oltár* problémája elég súlyos kérdés volt. Nem kevesebb, mint 120.000 partikula maradt meg a jáki kápolnában. Mi történjék ezekkel. Az érseki helynökség felszólítására vittek ugyan el kb 25.000 drb-ot, de még mindig három konsekrációs doboz volt majdnem tele. Ekkor az Oltáregyesület ügyv. igazgatója autóra ült, a három konsekrációs ládát elhelyezte az ülésen, maga pedig elébe térdelt, így hozta el és a zárdakápolna oltárán helyezte el. Egyet azután a jezsuitáknak, egyet a dominikusoknak ajánlott fel, akik el is vitték; egy pedig a zárdakápolnában maradt és abból töltjük meg az Örökimádás cibóriumait.

Az összes kongresszusi *kehelyek és cibóriumok* szintén hozzánk kerültek vissza (670 drb. volt!) és innét küldettek rendeltetési helyükre.

Az oltárkövek is mind visszaérkeztek a többi oltárfelszereléssel együtt. Hála Istennek minden elég jókarban! Csak a zárókörmeneten megázott tizenkét *kazula* közül lett négy drb. használhatatlanná, mert *gondatlanul tették le* és a bélés megfogta a fehér damasztot.

Nem tudtuk mit csinálni a *frigszekerények* nevezett áldozatökök hordozására készült alkotmányokkal sem, ideküldték hozzánk! Szétszedtük és elraktároztuk. (Egyet a váci püspök úr fogadott el emlékebe egy

konzekrációs ládikával együtt!) Oltár-egyesületi igazgatónkra bízta a Hősök terén használt *gyöntatószékek elosztását is*. (Ingyen kapta minden plébánia, csak a szállítási díjat kellett viselnie! Szegény templomok számára még van nálunk néhány!)

Központunkban júniust egészen kitöltötte a szegény templomok számára szánt oltár-egyesületi ajándékok szétküldése. Hogy fogalmunk legyen róla, mi mindent produkált az Oltár-egyesület, jelen számunkban elkezdjük közölni az ajándéktárgyak kimutatását.

A Budapesti Országos Központi Oltár-egyesület adományaiban részesültek a következő templomok.

Budapesten :

1. Orsolyiták: 1 kisebb méretű szentségtartó.

2. Karmelita Nővérek: 1 fehér pluviale.

3. Szent Ferenc Szegénygondozó nővérek: 1 fehér kazula, 1 alba, 1 kar- ing, 6 kehelykendő.

4. Szent Adalbert egyházközség: 1 missale.

5. Külsőkelenföldi Szent Gellért Plébánia: 1 viola pluviale, 1 fekete pluviale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 palla, 2 corporale.

6. Szent Szabina-kápolna: 1 kehely, 1 készlet kánontábla.

7. Szent Mihály Plébánia: 1 lila ün. kazula.

8. Rómaifürdői Plébánia: 1 fehér pluviale.

9. Lengyel templom: 10 m csipke, 1 ciborium köpeny, 1 pár ampolna tálcával.

10. Augusztatelepi kápolna: 1 fekete pluviale.

11. Keresztes Nővérek: 1 alba, 1 oltárterítő.

12. M. Kir. Áll. Gyermekekmenhely: 2 alba.

13. Menekültek Nemzeti Könyörgő temploma: 1 piros kazula, 1 lila kazula.

14. Horthy Miklós Kollégium: 1 pár ampolna tálcával, 1 aspersorium hintővel, 1 áldoztató patina, 2 vállkendő, 3 lavabo, 3 purificatorium, 1 cingulum.

15. Cserkész-szövetség vizitelepi kápolnája. 1 fehér kazula, 1 alba, 3 vállkendő, 1 cingulum.

16. Városmajori Plébánia: 1 misekönyv, 2 alba, 1 kehely, 2 vállkendő, 1 cingulum.

17. Assisi Sz. Ferenc Leányai: 1 könyvtartó, 1 kereszt, 1 pár ampolna tálcával.

18. Farkasréti temetőkápolna: 2 alba, 2 cingulum, 4 vállkendő, 4 te- kete ministránsruha.

19. Izabella-üdülőtelep: 1 oltárkő, 1 kehely.

20. Márta Betegápoló Szervezet: 1 ciborium, 1 alba, 1 cingulum, 2 váll- kendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 könyvtartó, 1 pár am- polna tálcával, 1 fehér kazula.

21. Szoc. Missz. Kórházmissziója: 1 használt misekönyv.

22. Hajléktalanok menhelye: 1 kar- ing, 1 burza-telszerelés, 1 duplastóla.

23. Nep. Sz. János-kápolna: 1 fe- hér kazula, 1 velum.

24. Budai Gör. Kat. magyar egy- házközség: 1 fehér, 1 vörös, 1 fekete felon, 1 alba, 6 vállkendő, 1 kehely csillaggal.

25. Kadautcai lelkeség: 1 áldoz- tató patina, 3 cingulum, 1 kehely, 1 kánontábla készlet.

26. Sziklatemplom: 1 fehér kazula, 1 alba, 3 corporale, 3 vállkendő, 3 puri- ficatorium, 3 lavabo, 3 palla, 3 cin- gulum.

27. Ecseri-úti Plébánia: 1 fehér pa- lást.

28. Regnum Marianum: 3 fehér kazula.

29. Iskolanővérek: 1 fehér kazula. Összesen: 1 monstrancia, 4 kehely, 1 ciborium, 2 patina, 1 kereszt, 3 mise- könyv, 2 könyvtartó, 4 pár ampolna

tálcával, 1 aspersorium, 3 kánontábla-készlet, 1 betegl. felszerelés, 1 ciborium-köpeny, 1 velum, 10 fehér kazula, 2 lila, 1 piros kazula, 3 fehér, 1 viola és 2 fekete pluviale, 3 görög felonion, 1 dupla stóla, 4 fekete min. ruha, 11 alba, 3 karing, 2 min. ing., 23 kehelykendő, 11 lavabo, 9 palla, 22 vállkendő, 7 corporale, 10 cingulum, 1 oltárterítő, 10 m. csipke 3275 pengő értékben.

Esztergom főegyházmegyei vidék:

Tát: 1 fekete kazula, 1 fehér pluviale, 1 kánontábla készlet, 1 monstrancia-fátyol, 1 beteglátogatási készülék, 1 kehely aranyoztatása.

Alsóvámos: 1 viola palást, 1 velum, 2 viola ministránsruha.

Visegrádi Munkásszanatórium: 1 kehely, 1 alba, 1 cingulum, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 fehér miseruha, 1 kánontábla készlet.

Pilisszentlélek: 1 oltárterítő, 2 min. ing.

Mohora és Cserhátaláp filia: 1 fehér kazula, 1 piros kazula, 1 oltárterítő, 4 gyertyatartó, 2 alba.

Csesztve: 1 karing, 1 cingulum, 2 oltárterítő, 1 duplastóla, 2 fekete min. ruha.

Dunaszeg: 2 viola min. ruha, 1 cingulum, 1 zsebaspersorium.

Vámosmikola: 1 fekete kazula, 1 fekete pluviale, 1 fehér kazula.

Bácsa: 1 zöld kazula.

Visegrádi Fiúotthon: 1 viola kazula, 1 oltárterítő.

Leányvár: 1 zöld kazula, 1 piros kazula, 1 alba, 3 corporale, 6 kehelytörő, 6 lavabo, 3 vállkendő, 3 palla, 1 monstrancia alá való kis terítő, 1 német evang. könyv, 1 cingulum.

Dunaszentpál: 1 kehely, 1 ciborium.

Kisoroszi: 1 ciborium, 1 áldoztató patina, 1 ün. alba.

Szécsény Szegénygondozó nővérek: 1 ciborium, 1 fehér kazula, 1 alba,

1 karing, 1 könyvtartó, 1 kánontábla készlet.

Balassagyarmat: Szalézi Intézet: 1 monstrancia.

Hugyag: 1 mennyezet.

Tokod: 1 fehér kazula.

Esztergomtábor, Szalézi Fiúnevelő: 1 cingulum, 1 alba, 6 vállkendő, 1 antependium, 1 ciboriumköpeny, 1 betegl. burza, 3 duplastóla.

Összesen: 19 templom kapott: 1 monstranciát, 2 kelyhet, 2 ciboriumot, 1 aspersoriumot, 4 gyertyatartót, 1 patinát, 1 mennyezetet, 1 könyvtartót, 2 kánontábla készletet, 1 monstrancia-fátyolt, 2 betegl. burzát, 1 Szentség és olajtartóval, 5 fehér, 2 piros, 2 zöld, 1 viola és 2 fekete kazulát, 1 fehér, 1 fekete, 1 viola pluviale, 1 velumot, 4 duplastólát, 7 albat, 2 karinget, 5 cingulumot, 6 corporalét, 12 kehelytörőt, 12 kéztörőt, 9 vállkendőt, 3 pallát, 7 oltárterítőt, 2 fekete, 4 viola min. ruhát, 2 min. inget, 1 ciborium-köpenyt, 1 német ev. könyvet, 1 szentségtartó terítőt, 1 kehely aranyozását 2790 pengő értékben.

Kassa-Rozsnyó ap. kormányzóság.

Pácin: 1 füstölő tömjéntartóval.

Karcsa 1 monstrancia, 1 fehér palást.

Alsóberecki: 1 misekönyv.

Monyhatanya: 1 viola felon, 1 viola pluviale.

Révlányvár filia: 1 missale, 1 zöld kazula, 1 viola kazula, 1 fekete pluviale, 1 betegl. felszerelés, 1 ablució edény.

Zemplénagárd filia: 1 piros kazula, 1 ciborium.

Dámóci filia: 1 monstrancia, 1 keresztelési felszerelés, 1 fekete és 1 fehér kazula.

Pusztaradvány: 1 fehér, 1 zöld és 1 lila kazula, 1 monstrancia, 1 ciborium, 1 fekete pluviale, 1 alba, 1 karing, 1 pacificale, 1 misekönyv, 1 oltárterítő.

Göncruszka: 1 zöld kazula.

Abaujszántó: 1 ün. fehér kazula.
 Abaujker: 1 alba, 1 karing, 1 prédikációs stóla, 1 ciborium-köpeny, 1 szertartásos könyv, 1 könyvtartó.

Gesztesy: Onga filiának: 1 fekete kazula.

Krasznokvajda Pamlény filiájának: 1 monstrancia, 1 fehér kazula, 1 használt misekönyv.

Forró Fancsal filiájának: 1 fekete kazula, 1 fekete pluviale.

Putnok és Serényifalva filiájának: 2 viola kazula, 1 velum.

Vitány: 1 betegl. felszerelés, 1 ciborium.

Bodvaszilas: 1 ün. fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 gyászmisekönyv, 1 betegl. felszerelés.

Szentsimon és filiái: Hangony és Uraj: 1 fekete kazula, 1 velum, 1 betegl. felszerelés, 1 alba.

Kisterenye: 1 fehér, 1 fekete és 1 zöld kazula, 1 misekönyv.

Kazár és filiái: Mátraszeles és Vizslás: 1—1 fekete pluviale.

Salgótarján, Forgács-bányatelep: 1 piros és 1 lila kazula.

Taktaharkány: 1 zöld és 1 fehér kazula.

Zagyvapálfalva: 1 fekete pluviale, 1 zöld kazula, 1 aspensorium, 1 alba, 1 viola stóla

Erdőbénye: 1 alba, 3 corporale, 3 kehelytörlő, 3 vállkendő, 3 lavabo, 2 palla, 1 cingulum.

Telkibánya: 1 pluviale.

Összesen 29 templom kap: 4 monstranciát, 3 ciboriumot, 1 füstölőt tömjéntartóval, 1 keresztelési kannát és tálcat, 6 betegl. készüléket, 1 aspensoriumot, 1 rituálét, 5 missalet, 1 gyászmisekönyvet, 1 pacificalet, 1 ablució edényt, 6 zöld, 2 piros, 5 fekete, 9 fehér és 4 lila kazulát, 1 fehér, 6 fekete és 1 viola pluvialét, 1 viola felont, 1 ciborium-köpenyt, 1 fehér és 2 viola stólát, 5 albát, 2 karinget, 1 oltárterítőt, 3 corporalet, 3 purificatoriumot, 3 lavabót, 3 vállkendőt, 2 pal-

lát, 1 cingulumot 4080 pengő értékben. (Folytatása következik!)

A kongresszus két legkimagaslóbb eseményének emléket állítunk az Örökimádásban. Külsőleg legpompásabb volt a *dunai szentséges körmenet*. A Bazilikából az összes (15) bíbornokok és püspökök (272) és több ezer számú pap kíséretében indult a legméltóságosabb Oltáriszentség. A bíboros legátus a mi nagy szentségtartónk kis betétjében vitte a szentségi Jézust. A Bazilikától a Dunáig gyertyás apácák térdeltek. A hajón üvegsátorban már el volt helyezve a nagy szentségtartónk s abba dr. Mátrai ügyvezető igazgatónk helyezte el a bíboros legatustól átvett «betétet». Gyönyörűen érvényesült a betétben a kis faldisztorium, amely a briliánsos lunulát hordta benne az Úr Jézussal. A faldisztoriumon Wintermantel ékszerész helyezte el a drágaköveket. Pompásan tündöklöttek a rubinok és briliánsok. Feledhetetlen, még álomnak is túl szép volt ez a hajó. Villanylámpakoszorús pompájában a hajó, a partokon kivilágított ablakok, címerek, máglyák örömtüzei, fáklyás cserkészek néma, hódolatos, szünet nélküli lángtisztelegései! És ebben a keretben (ott voltam végig mellette) a mélységes áhitattal imádkozó bíboros legátus az Eucharisztia előtt! Nála senkiesem imádkozhatott buzgóbban és kitartóbban! Azt hiszem, az ő lelkének fénye nagyobb volt minden külső ragyogásnál és magába ölelte az összes jelenlevők hitét és áhitatát. Három órán át tartott ez a körmenet a Dunán.

Bensőleg a legfőnségesebb volt a férfiak éjjeli szentségimádása. Legalább 150.000 férfi együtt! Éjjel! Munka, hivatal után! Az ország távoli részéből vonaton érkezett! A Hősök tere! Az ihlet minden feltétele együtt! S megérkezik a szentségi Jézus! Glattfelder püspök hozta, megint a mi szentségtartónkban. Dr. Mátrai addigra elhelyezte a trónon a nagy szentségtar-

tót és a püspöktől átvett betétben kitétte imáadásra a legméltóságosabb Oltárszentséget. Negyed 11 óra volt, amikor P. Csávossy jezsuita atya elkezdte lelkes beszédét, amelyet meg-megszakított a rengeteg férfitörökből egy hangorkánként viharzó hitvallás: Hisszük, hogy te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia! A Krisztus ügyéért síkraszállás «Ott leszünk» ígérete, a felajánlás stb. 12 órakor Goma y Thomas spanyol bíboros megkezdte a szentmisét, amely alatt 42.000 férfi fogadta szívébe a szentségi Úr Jézust. Még 1/2 órák is gyóntak a meghatott férfiak. A csak ájtatoskodni odajött papokat majd szétszedték a gyónni akaró férfiak: «Nem bírom tovább», «Atyám, gyónni akarok», «Ezentúl én is igaz katolikus leszek», — borultak le a bűnösök, hogy tisztán, boldogan keljenek fel és szívükbe fogadhassák a szentségi Jézust. Akik csak ott voltunk, mindannyiunk vagy sírt, vagy a torkát szorongatta az érzékenyülés. Bizalommal nézünk a magyar egyház jövője elé és után az éjjeli szentségimáadás után.

*

Veszprémi oltáregyesületi napunk szept. 24-én lesz! Fülléres vonattal megyünk Budapestre. Már most beszéljük meg a részvételt. Részleges program a szeptemberi számban lesz!

*

Oltáregyesületünkhez igen sok rendetlen kérelemérkezett. Összevissza, «hebehurgya» módra és nyakló nélkül is! Igy! Ez nem járja! Az Oltáregyesület elvárja, hogy szabályait respektálják azok, akik segítséget várnak tőle. Kiállításunk anyagára a kérvényeket 1937 dec. 15-ig kellett benyújtani. Tetünk ugyan kivételt a kongresszusi nagyobb készletünk miatt, de most már semmiféle kérvényt el nem fogadhatunk. Majd csak 1939 decemberében, az 1940-es kiállításunk anyagára!

Hangsúlyozzuk itt, hogy az Oltáregyesület a szegény plébániatemplomokról van hivatva gondoskodni, nem nyaralók-üdülők magán, vagy kis körök érdekeit szolgáló kápolnákról. *Protekció nem kell;* inkább gyanut kelt, hogy nem egészen igaz úton járnak a kérelmezők. *A legjobb protekció az igaz lettár.*

Özv. R. I.-né csodás gyógyulása Bobola Szent András ravatalánál.

R. I.-né izületi gyulladása 1920-ban kezdődött s szinte a bénulásig fokozódott. Emiatt hónapokig fekvő beteg volt. Azután valamivel javult az állapota. s ismét tudott járni, de nagy fájdalmi nem szűntek.

Később ismét orbánc és trombózis járult hozzá a baj fokozásához.

Különösen a jobb csípőizületben mintegy tenyérnyi folton s abból kisu-gárzóan érezte a nagy fájdalmat, úgyhogy botra támaszkodva is nagyon lassan és nehezen tudott járni.

Bobola Szent Andrásról eddig semmit nem hallott, csak jún. 10-én reggel olvasta az utcán a hirdetményt, hogy egy szentet hoznak Pestre. Elment a templomba, ott buzgón imádkozott s kérte lába meggyógyítását.

Mikor a koporsóhoz ment, alig tudott az emelvényre fellépni, úgyhogy egy pap s egy rendőr segítették. Megcsókolta a koporsót s mire lelépett, már nem is kellett a botra támaszkodnia. Érezte, hogy fájdalmi lassan megszűnnek s mikor a Keleti pályaudvarhoz kikísérte, egész jól tudott járni segítség, támaszkodás nélkül.

Azóta is jó a lába és könnyen jár, naponta hálálkodva és könyörögve a Szenthez a gyógyulás tartosságáért.

Budapest, 1938 jún. 19.

A bátai Szentvér legendája.

Irta : Tóth Nándor.

János mester halála.

A bágyadt tavaszi napsugár belopakodott az ónkerettel szegélyezett máriaüvegeken keresztül a bolthajtásos kis szerzetesi cellába. Az ablak mellett a kemény fapadon Mucsei János apát ült, lapozgatva pergament diáriumában. Aztán reszkető kezeivel félretette a könyvet, felállt és kitárta az ablakot.

Az ablak előtt ott állt a még Szent László által alapított két-tornyú templom. A kőművesek éppen most hagyták abba a munkát és sietve indultak szállásuk felé.

— Még néhány nap, aztán minden készen lesz — állapította meg magában János apát, hálatalt, boldog mosollyal nézve föl az égre.

Mucsei apát úr valóban gyönyörű munkát végzett. A düledező, rozoga templomot kijavíttatta, új harangokat szereltetett föl, a kolostort nemcsak hogy megnagyobbította, hanem a kertjét is úgy rendbehozatta, hogy annál már csak a paradicsomkert lehetett szebb. Minden oka megvolt, hogy a jól végzett munka boldog nyugalját élvezze.

Éppen az ablakot akarta újra becsukni, amikor kintről borzasztó jajveszékélés ütötte meg a fülét. Emberek tolongtak ki a templom ajtaján kusza össze-visszaságban, izgatottan hadonászva, kiabálva.

— Meghalt... meghalt...

Az apát rosszat sejtve rohant lefelé a lépcsőkön. A templomajtóhoz érve megrettenve hökölt hátra. Elhomályosodó szemekkel János mester, a veje feküdt ott a küszöbön, elnyúlva, vérző fejjel, élettelenül.

— Szent ég!... Mi történt?!

A sokadalomból Damján páter, az agg szerzetes lépett elő és magyarázni kezdett. Mucsei apát azonban mit se hallott a bőbeszédű előadásból, zokogva borult a tetemre. Az emberek megilletődve húzódtak hátra, tisztelettel nézték az apát fájdalmát, majd suttogva széledni kezdtek.

A képiró János mester pedig ott maradt elnyúlva a leroskadt apáttal, míg fel nem jött a vacsora-csillag.

Vérzik a Szentostya.

Perényi Imre, a hatalmas bán, a birodalmi herceg, a fél ország ura végigdült farkasbőrheverőjén az ámbituson és onnan funérozta házanépét. Dorottya asszony pedig a kedves kis Orsika veres kamuka-

szoknyájára pegyvehát prémet öltögetett. Itt is, ott is gusztálgatva a munkát, kissé közelebb, távolabb vive magától, el-elgyönyörködött a lágy szövet finom omlásán, tompa fényén.

Most Gurdács Kelemen vágatott az udvarra. Fekete lováról szakadt a veríték. Perényi Imre hirtelen megélnkült.

— Hé te! . . . honnan-e? . . .

— Bátárol igyekeznék.

— Onnan-e? Aztán hogy vagyon Mucsei János uram? Remélem, még nem üté meg a guta Szeremléért?!

Kép a kongresszusi előkészületről.

— Ugyan, ugyan, Imre, — szól Dorottya asszony, — igazán kár az Úr szolgáját bántalmazni.

— Az Úr szolgálja legyen alázatos a földi előljárókkal szemben is, mert az írás mondá, hogy a császárnak a császáret . . .

— De Mucsei apát úr igazán nem vétett semmit tekigyelmednek.

— Hát az semmi, hogy otthagytott egy öreg paraszt miatt a templom előtt ácsorogni a multkor, amikor én őt mentem meglátogatni.

— De hátha az az öreg paraszt, az a szegény jobbágy az Úr vigasztalását akarta az utolsó óráján. Csak nem hagyhatta volna anélkül!

— A paraszt csak paraszt. Elküldhette volna Damján pátert is az ostyával.

— Ha az, szegény, őt akarta látni halálos gyötrelmében.

— Hát ez az . . . amit én nem tudok elfelejteni . . . Engem, az ország első urát hátrább tett egy rongyos jobbágnál! . . . De megállj, Mucsei János, ezt megkeserülöd még!

Az utolsó szavakat már valósággal ordította a nagy úr, elveresedve, mint a rák. Öklével hadonászott, mint a szélmalom vitorláit a viharban. Veszett indulatában felugrott a kerevetről és járkálni kezdett. Döngő lépései alatt szinte hajlott a föld. Dorottyia asszony az ölébe ejtette varróját s elszomorodva nézte a csörtető indulatos embert.

Most Kelemen is közbeóvakodott:

— Mucsei János uramat pedig Te Nagyságod segítségével nélkül is eléggé veri az Isten.

Perényi fölfigyelt.

— Veri? Hogyan veri?

— Ott jártamban hallám, hogy veje, a János piktor megfoghatatlan módon meghalálozék.

— János, a képíró? Kit Gácsországból hozatott gyorszekéren?

— Abbíz ő — erősíté a legény, megengedve a ló hevederét.

Egy pillanatnyi csönd után megszólalt hitetlenkedve a nagyúr:

— Csakugyan elhalálozék?

— El az, még pediglen erőszakkal! A templomban találtak rá beszakadt agykoponyával, az állványok alatt. Keresék is a halál okozóját, de eddig meg nem lelék.

— No, ha nem lelék, majd meglelem én. A gyilkos senki más, mint az apát!

— Az apát? — rémüldözött Dorottyia asszony, — hogy mondhat ilyet kegyelmed?

— Én pediglen azt mondom, hogy nem más, mint az apát. Hogy miért? Hát azért, mert nem akarta neki kifizetni a templom piktorolásáért a díjat. Fősvény fukarságában inkább megölte.

— De jó uram, az Istenért! — Szólt újólág méltatlankodva Dorottyia asszony.

Perényi Imre azonban szinte bömbölt már az indulattól:

— Az apát a gyilkos, ha mondom . . . dixit!

Még aznap megírá ékes levélben Ulászló Ófelségének a rémítő hírt, mely errefelé botránkoztatja az igazlelkű embereket, hogy Mucsei János, a bátai apát meggyilkoló gonosz galádsággal vejét, a János festőt. Piros pecsétjével gyorsan lepecsételé a levelet, aztán a leg-

szaporábban járó futárjával küldé Esztergomba, Ulászló táborába, az Úr 1510. esztendejében. A gyorsfutárok hamar jártak. Egy hét múlva már Bátán volt a jó Tolnai Máté, Pannonhalma feje, hogy kivizsgálja az ügyet. Rögtön maga elé idézé az apátot.

Az ősz férfi méltóságteljesen, de mégis alázattal lépett az előjáró elé. Bár tudományban jóval felette állt amannak, mégsem átállá térdét meghajtva kezét csókolni a rend legmagasabb fejének. Tolnai Máté meglepődve nézte a szelíd arcot. Tudta róla, hogy míg kint élt a világban, gazdag ember volt. Azt is tudta, hogy felesége halála után minden javát elosztván, Krisztus békéjét jött keresni a rendben. Azért eleinte hitt is, nem is a vádnak, de mégis kénytelen volt a király kívánságának engedve az ügyet kivizsgálni.

— A vád szerint nem fizette ki kegyelmed János festőt.

— Nem fizethettem ki, mert meghalt — szólt az apát halk hangon. — Különben is lányomnak megírtam a dolgot, de az betegem fekszik. A pénzt meg nem mertem futárra bízni.

— Mese is lehet ez. A pénz itt van, tehát kegyelmed a gyilkos.

Az apát két karját felemelve, esdve tekintett az égre és csak annyit mondott:

— Nem.

— Ha nem kegyelmed, hát ki? Amint hallám, a leányasszony nem is kapta meg a levelet.

— Nem, mert Perényi uram elfogató a hírvivőt.

— Elfogató? Ezt bizonyítani kéne.

— Kivel? Mikor a hatalmas nádor karóbahúzással fenyeget meg mindenkit.

— Akkor pedig kegyelmeden szárad a dolog... akármit is csinálnánk.

Az apát reményvesztetten tördelte a kezeit.

A teremben lévő testvérek riadt báránkyént összebújtak s szorongó félelemmel pislogtak a gyilkosság vádjával illetett apátra.

— Az ország törvényei szerint — kezdte a főapát — a gyilkosságban mi nem ítélkezhetünk. Bármennyire sajnálom is az eltévelyedetted, mégis át kell adnom a kard képviselőjének, a király katonáinak.

A katonák egyenletesen dobogó léptekkel siettek a lehorgasztott fejű apát mellé és megragadták annak karját. Mucsei egy pillanatra felegyenesedett, aztán esdve nézett Tolnai Mátéra.

A síri csendben tompán kongott a főapát szava:

— Van még valami mondanivalója kegyelmednek?

— Igen, atyám. Ártatlan vagyok és az ítélet ellen apellálok.

Mielőtt azonban átadna kegyelmed világi bíráimnak, engedje meg, hogy mégegyszer letérdelhessek az elé az oltár elé, hol annyi éven át szolgáltam az Istent és kérem, hogy a Szentséggel adja rám áldását.

Tolnai bólintott s kifelé indultak a teremből. Szájátó sokaság között tolongva mentek a templomba. A főapát a sekrestyébe ment és díszes palástot vett magára, Mucei pedig ott térdelt az oltár előtt, oldalán a két fegyveressel.

Imádkozott. Szívéből a legédesebb szavak muzsikája tört elő:

— Istenem, Jézusom! Te tudod, hogy ártatlan vagyok, ne engedd, hogy diadalmaskodjék a gonoszság. Éltem, mindenem a tied. Ha mégis úgy akarod, hogy szaporítsam a mártírok számát, ám legyen. Halálomat felajánlom egyházamért, hazámért, ellenségeimért.

A főapát áldásra emelte a Szentséget, csilingelve szólt a csengő és a százakat magába fogadó templomot néma csend ülte meg.

Mucei apát könyörögve, esdve nézett a monstranciára. Arcán forró könnyek peregtek végig.

Egyszer csak lassú kanyargással vörös cseppecske kanyarog végig a velumon. Egy, kettő, majd sűrű egymásutánban nyolc, tíz.

Mucei megreszket.

Fegyveres őrzői térdre rognak.

— Csoda! — Reszket át a levegőn a közelállók ajkáról az első, bizonytalan, sejtelemszerű tapogatózás, inkább kívánság, mint állítás alakjában.

— Csoda! Csoda! — Hallatszik most már mind nagyobb és nagyobb erőteljességgel, s a nép arcraborulva, megrettenve visszhangozza a szót, félelemmel meakulpázva.

A rémült csendbe valahonnan hátulról egy kísértetiesen rekedt hang süvít.

— Ne bántsák az apátot, ő ártatlan!

Dib-dáb legény tolakodik előre hadonászva, kiabálva.

— Én vagyok a bűnös, ő ártatlan!

A tömegben ideges rángás fut keresztül, majd mindenki megkövülve néz a legény után.

Ádám, János mester famulusa, töredezt hangon kezdi meg az oltár előtt nyilvános gyónását.

— A bűnös én vagyok, engem ítéljenek.

Eleinte mindenki azt hitte, megzavarodott, de ahogy a legény mind szilárdabb és szilárdabb hangon folytatta beszédét, a megkövübbülés sóhaja hagyta el az ajkakat.

— Szegény, jó gazdám, amikor az utolsó képet, Krisztus sírbátételét befejezte, mégegyszer felment az állványokra, hogy gyönyörű-

séggel szemlélje munkáját. Én azonban, én ostoba, a déli szünet alatt azt hívéim, hogy a deszkákra nincs tovább szükség, a tartófát kihúztam a lengő pallók alól. A deszkákhoz támasztott lajtorját így nem lévén, ami tartsa, megcsúszott és szegény gazdám a földön fekvő szekercébe esett. Így történt. Ez az igazság. Az apát úr ártatlan, én pedig gyáva voltam . . .

Tolnai Máté szó nélkül megölelte Mucsei apátot, majd a hívek felé fordulva így szólt:

A kongresszusi ostyák előkészítése.

— Testvéreim, adjunk hálát a legfőbb mennyei Bírónak, amiért földerítette az igazság napját.

A csodától áthatva még sokáig együtt imádkozott a nép s csak nagysokára kezdett lassan oszladozni, vitatva és magyarázva a nagy, természetfeletti eseményt.

Perényi Imre uram pedig néhány hét múlva haragos indulatában kettéhasítá a király levelét, amelyben őfelsége arra inté hűséges alattvalóját, hogy óvakodjék máskor a hamis vádaskodástól.

Ettől kezdve nem nyugodott a nádor. Minden erejét latbavetve azon szorgoskodott, hogy miként legyen ártalmára a bái apátnak. Nem is bírta sokáig a világi örömeket megvető, békét és nyugalmat kívánó apát a rettenetes harcot. 1515-ben megjelent Pannonhalmán

és április 24-én «önként, szabad akaratból» lemondott az apátságról, hogy együgyű testvérként szolgálja azt, aki előtt az igazság soha sincs elrejtve.

A Szentvér elrablása.

A bővérű Perényiek sorsa ott szövődik Báta történetében fekete csík gyanánt. Míg Imre, az apa Mucei János apáttal hadakozott, addig a dölyfös, büszke nagyúrnak ugyancsak gőgös fia, Perényi János, Siklós várának és környékének rettegett ura, apja halála után a Szentvérré veti a szemét és harcba szállva a Mindenhatóval, hadat üzen büszkeségében az isteni gondviselésnek.

Nagy tervek, cézári álmok feszültek Perényi János boltozatos koponyájában. Megvalósításukhoz pedig pénz kellett, sok pénz, csillogó sárga aranyak. Ezért az aranycsinálásra adta a fejét.

A siklói vár nyirkos pincéjében rendezte be alkimiás műhelyét és minden szabad idejét ott töltötte a süstörgő kotyvalékok között. Éjjel-nappal folyt a kísérletezés a prágai Walter segítségével. De hiába tanulmányozta horoszkópját, mely száz aranycsikóba került, azt tapasztalta, hogy bőrre festett cifra figuráin még a magyarázó-tabella segítségével sem tud eligazodni. Nem is sokáig veszködött az észtt fárasztó tarkasággal, hanem bedugta belső lajblizsebébe, mert ha ő nem is értette valami nagyon a titokzatos rajzok értelmét, azért úgy gondolta, hogy a most megteendő útján segítségére lehet a babonáság. Felkötötte kardját, felhajtott egy jó kortyot az ónkupából, aztán kifelé indult.

Az ajtóban Dorottya asszonnyal, mostohaanyjával találkozott össze.

— János, mit hallok megént Pétertől! Hát csakugyan homályosság szakadt az elméjére?

— Eh, asszonyanyám egyebet se tud, csak prédikálni, pedig elég egy héten egyszer is a papolásból.

— Én nem prédikálok, de azt mondom, hogy istentelenség, amit cselekszik.

— Mit istentelenség?! Elhozzuk és punktum. Nem hivatgathatom állandóan a török Achimot tornára, megpróbálok egyszer az Istennel kopját törni.

— Kegyelmednek, fiam-uram, úgy látszik tisztára elvette az eszét az az istentelen Walter az ő hókuszpókuszaival!...

— Ilyent pedig ne mondjon kegyelmed, mert az az ember aranyat tud csinálni a tudományával, csak megtalálja a lapis philosophorumot.

— A nagy elixirt, úgy-e? Amit már hetek óta hajszolnak kegyelme-
metek, nem röstelvén még az egér piszkát is összeszedni a hombárból.
Hát ehhez kellene a Szentvér?!

— Ehhez! Ha akarja tudni, ehhez. Természetfeletti dologra van
szükség. Már pedig a Szentvérnél természetfelettibbet nem tudok.
Ezt én így kifundáltam.

— Én pedig nem engedem kegyelmedet, nem engedem, hogy
nyomorúságot, bajt hozzon magára.

— Nekem pedig arany kell, arany... érti kegyelmed...
arany... — toporzékolt Perényi János.

— Ne békétlenkedjék folytonosan, ne bántsa azt, aki kegyel-
medet se bántotta. Megáldotta az Isten gazdagsággal, minden földi
jóval, ne vegyen el attól, akinek vissza eddig még semmit sem adott,
még egy hálatelt fohászt sem. Minek is kellene kegyelmednek az a
tenger arany, amiről éjjel-nappal fantáziál? Hisz hombárjai telve
vannak acélos szemű léllettel, ezüst, meg aranymarhája már el sem
fér a pohárszékekben. A fegyveres ház úgy tele van csillogó acéllal,
hogy Tekergő meg Csorba, az a két mihaszna, alig győzi fővényvel
való tisztogatását, zsírral való kenyegetését.

— Hát az igaz, hogy kopjám, vasam vagyon elegendő, de nincs,
aki azt forgassa. Én pedig morva, szlovák fegyvereseket akarok.
Sokat... sokat... Szűk nekem ez a nyomorult vakondtúrás, szorítja
a mejjemet. Érti-e már, asszonyanyám?

— Istentelen beszéd, sátáni tett, mit művelni akar. Megveri
az Isten!

Perényi János indulatba jött. Az ajtóban álló asszonyt félretolta
útból és kilépett a tornácra. Itt félrefordítva fejét feltekintett az
égre és magában dörmögte:

— A hold nemsokára kedvező helyzetben áll s addigra meg
kell járni az utat.

Dorotya asszony utána ment a felindult férfinak s vállát átfogva
kérelmi kezdte:

— Hallgasson rám, édes fiamuram, ne menjen el. Baj lesz
belőle!

— Eh, asszonybeszéd, furulyaszó. Nem engedem letéríteni
magam.

Azzal kilépett a vasveretes, kétszárnyú ajtón és megindult a
nyergelőbe.

Az asszony megtántorodott és kétségbeesetten kiáltott utána:

— Vigyázz, Perényi János, mert megver az Isten, vigyázz!

Szavai vészes víjjogással sikítottak végig a vár udvarán s széjjel-

foszlottak a kiugrókkal és erkélyekkel díszített falak füledt csöndjében.

Perényi hallotta a figyelmeztető kiáltást, de nem törődött vele, sietve ment s a nyergelőnél elkanyarodott az omladozó pincebejárat felé Walter mesterhez.

A mestert misztikus kaldeus-köpönyegjében, fején mitrával, egy égő tömjéntartó előtt széttárt karokkal, elmélyedve találta. A feldúlt embert észre sem vette, réveteg tekintettel meredt maga elé. Perényi nem merte megzavarni, állt és várt. A homokszemek egyenletesen peregtek az órán és már majdnem kiürült a felső gömb, amikor Walter felállt és Perényit meglátta. Odalépett hozzá karját megragadva, rekedt, suttogó hangon a füstbe mutatva, hadarva beszélni kezdett:

— Látod? ... látod? ...

Perényi meregette a szemeit, de semmit se látott.

A mester folytatta:

— Csak ez hiányzik még a magisterium magnumhoz, a füst finom foszlánya ... meg a Szentvér, aztán megvan.

Perényi a kábító füstben szédülni kezdett. A mester újra hozzáhajolt és misztikusan suttogta:

— A pillanat elérkezett ... add ide az aranyakat, hogy míg ti odajártok, én fermentálhassak.

Perényi egy zacskó aranyat húzott elő zsebéből és a mester csontos kezébe csúsztatta. Az gyors mozdulattal egy nagy fazékba öntötte és valami sárga porral keverni kezdte, miközben értelmetlen varázsszavakat hadart hozzá. Így tartott ez jó öt minutumig, ekkor széttárta karjait s a füstön keresztül átszólt Perényihez:

— Siess ... az idő lejárt ... most minden kedvez ... induljatok!

A várúr szó nélkül engedelmeskedett, kifordult az ajtón és az istállók felé sietett, elővezettette lovát, felpattant rá. Legényei már ott állottak régen a toporzékoló lovaikkal. Egy pillanatig még mintha habozott volna, sötéten nézett maga elé. Végignézett a soron, de mikor a legények elszánt tekintetével találkozott pillantása, sarkantyút adott lovának, felvágta fejét dacos keménységgel és kikanyarodott a bátai útra.

Sebes iramban vágatott a csapat s a holdvilág sápadt fényénél érkeztek meg Bátára.

Kökény, az öreg ravaszdi, a kolostor kapujához somfordált. Megkopogtatta a kallantyút, egyszer ... kétszer ...

Kis idő múlva csoszogás hallatszott. Lőrinc, a kapus testvér kikumatolt a rácsos lesőn.

— Dícsértessék ...

— Dícsértessék ... Mi járatban vagy, fiam? ...

— Atyám, egy haldoklóhoz ... A gazdával szerencsétlenség történt, ledobta a ló ... az Urat kívánja ... nyisson ajtót.

A jó páter sietve nyitotta a kaput és csakugyan egy köpenybe burkolt alakot támogattak be azon. A szolgák is beözönlöttek utánuk.

— Gyorsan a templomkulcsot, mert igen rosszul vagyok.

A szolgák lefektették a köpenyes embert a földre és körülötte forgolódtak. Lőrinc páter pedig a templom kulcsáért sietett. Pár pillanat múlva a kulccsal és lámpással tért vissza és átadva az egyik szolgának, megindultak a templom felé.

A sekrestyébe érve hirtelen megváltozott a mécsesvivő. Letéve a mécses, átnyalábolta az öreg papot, ki az ijedtségtől kiabálni sem tudott, összekötözte, száját piszkos kendővel betömte s a nyöszörgő öreget a sarokba lökte. Aztán behatoltak a templomba.

Perényi az örökmécses gyöngé fényét látva, egy pillanatra megtorpant, majd gyorsan az oltárnál termett, kinyitotta a tabernákulumot, megragadta az arany monstranciát és kirohantak a templomból.

— Megvan, legények, gyorsan lóra — mondta a kívülállóknak.

Az előbb még beteget babusgató társaság szétrebbent, sőt maga a haldokló is felugrott, hogy fussanak a falu alatt hagyott lovakhoz. Nem tellett el egy negyed óránál több és már nyargaltak az országúton visszafelé.

Az előbb még tréfás, hangos társaság azonban mintha elcsendesedett volna. A kaland jól sikerült, de mindenki szótlanul, morcosan ült a lován.

Az idő is mintha megváltozott volna.

A derűs nyári éjben sötét felhők kezdtek gyülekezni, fekete gomolygó felhők és hideg, metszően éles szél támadt. Perényi megnógatta a lovát, tarisznyáját, amelyben a Szentvért rejtegette, előrébb húzta.

A fák kísérteties hangokon nyivogni, zúgni kezdtek az út oldalán, a szél füttyölt és hatalmas cseppekben megeredt az eső, aztán jég szakadt. Vakító fénnel cikkáztak a villámok. Az egyik iszonyú csattanás után Kökény Vince lovasával együtt az árokba fordult. Beleütött a villám. A többiek megrettenve megállnak, de nincs kedve senkinek se a villámsujtott segítségére sietni. Maga Perényi is leszegve fejét, káromkodva korbácsolni kezdi lovát. A többi utána.

A csapat sárosan vágat a higan folyó latyakban. A legények morognak, szörnyű káromkodások hangzanak, valaki újra felbukott lovával.

Senki sem törődik a másikkal, csak rohannak az ítéletidőben előre.

Reggelre érnek a várhoz. A nap kisütött. A várúr csodálkozva látja, hogy a tizenhat emberből már csak hat van a nyomában. Ugyanakkor azonban meglátja mostoháját is a felvonó feletti virrasztón állni. Elkeseredése daccá változik, meglóbálja a tarisznyát, aztán felkiált:

— Azért mégis megvan!

A várba érve lova kantárját odalöki az egyik apródnak, a tarisznyával pedig rohan az alkimista pincéje felé.

— Maestró, maestró... hozom... hozom... — tört be a pinceszobába, de ott senkit se talált.

Szalad a szomszéd szobába, minden kis fülkébe betekintve, folyton kiabálva Walter mestert, de sehol senki.

Visszafut a laboratóriumba, az edények közé, felfordítja a fazekat, amibe az este az aranyat öntötték. Sárga por dül ki belőle, kénpor.

Össze-vissza kezd dobálni mindent, mind lázasabb és lázasabb sietséggel, amikor szeme megakad egy a kandalló fölé szegelt pergamenten.

— Köszönöm a vendéglátást... Walter.

Perényi csak most eszmélt fel egészen.

— Megszökött... a gazember... megszökött... utána — rohant ki magából kikelve ordítva. Az elősiető szolgák tétovázását látva, korbáccsal akarta őket eligazítani, de karja erőtlenül lehanyatlott, lábai elcsuklottak, vérbenforgó szemekkel, rákvörös arccal egész hosszában elvágódott a kemény kövezeten. Az üvöltő hang elnémult ajkán.

Az ágyban tért teljesen magához. Lábánál egy széken Dorottya asszony ült. Az mellett álló asztalon mindenféle liktáriumok, essenciák, kenőcsök tömege hevert.

A beteg halkán motyogott valamit, majd érthetőbben mondta:

— Istenem... Istenem...

Dorottya asszony jóságosan föléje hajolt.

— Nyugodjék meg, édes fiamuram. Istentelen vétke már jóvá van téve. A Szentvért egy héttel ezelőtt díszes küldöttség visszavitte Bátára. Csak imádkozzék kegyelmed is irgalomért.

És a beteg megnyugodva kulcsolta imára kezét. A megkönynyebbülés sóhaja hagyta el ajkát.

(Folytatása következik.)